

Adina Grigore Cristina Ipate-Toma Claudia-Daniela Negrițoiu Augustina Anghel

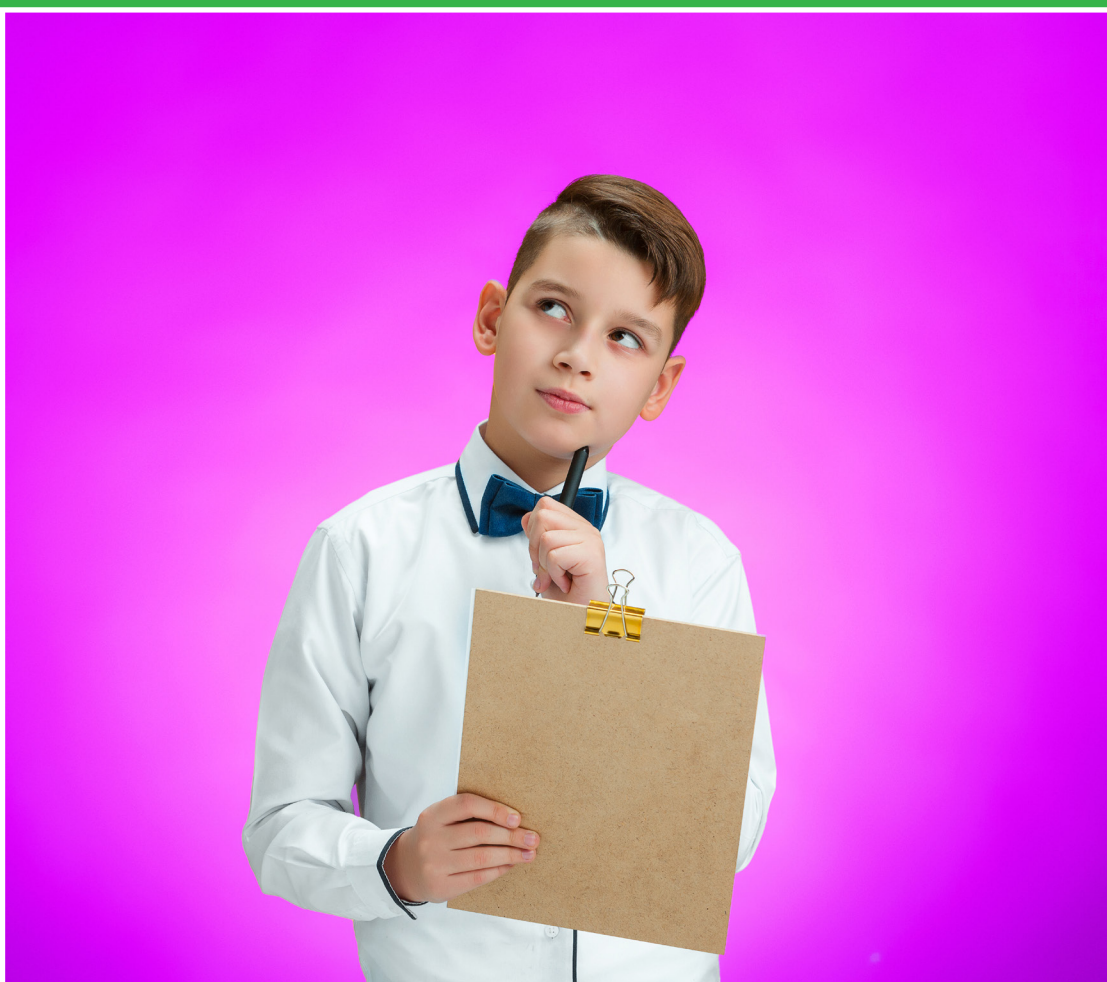
Nicoleta-Sonia Ionică Mihaela Nițu Maria-Magdalena Nicolescu

TESTE DE EVALUARE NAȚIONALĂ

LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

MATEMATICĂ

CLASA A IV-A

COLECȚIA
EVALUARE

Ars Libri

CITIT/SCRIS
MATEMATICĂ

EN IV

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României.

Referent științific:

Conf. univ. dr. MIHAELA PĂIȘI LĂZĂRESCU

Colecția „Evaluare” este coordonată de:

Conf. univ. dr. SOFIA LOREDANA TUDOR

Conf. univ. dr. MARIA MAGDALENA STAN

Copyright © Editura Ars Libri 2024

Toate drepturile rezervate

ISBN: 978-606-36-2765-1

Editor: Adina Grigore

Redactor-șef: Cristina Ipate-Toma

Tehnoredactare, grafică și design: Sorin Opreș

Machetare și prepress: Mihai Ștefănescu

Comenzi:

Editura Ars Libri, Costești, Jud. Argeș

Tel: 0374 959 914; 0724 340 777; 0725 897 099; 0745 095 083

Call center: 0318 282 293

E-mail: contact@edituraarslibri.ro

www.edituraarslibri.ro

Tiparul executat la Tipografia Ars Libri Prof, Costești, Jud. Argeș

**EVALUARE NAȚIONALĂ
LA FINALUL CLASEI a IV-a**

Model de test

LIMBA ROMÂNĂ

Județul/ sectorul.....

Localitatea.....

Școala.....

Numele și prenumele elevei/ elevului.....

.....

Clasa a IV-a.....

Băiat

Fată

Cod școală.....

Testul 1

- Citește cu atenție textul de mai jos!

Guleraș Cenușiu

după Dimitri Narkisovici Mamin-Sibiriak

Primele zile reci ale toamnei au îngălbenit iarba și au stârnit mare neliniște printre păsări. În jurul bălții, ele au început pregătirea pentru lunga călătorie. Lebedele, gâștele și rațele se pregăteau serios de drum. Însă, cele care forfoteau mai mult, făcând cea mai mare larmă, erau păsările mici: sitarii de nisip și cei de baltă, ploierii și fluierarii.

– Ce i-o fi apucat graba pe prichindeii aceștia? zice bătrânul Rățoi. În curând, vom pleca toți: păsări mari, păsări mici. Nu înțeleg ce atâta zarvă!

Mama Rață îi spune Rățoiului tată:

– Tu ai fost întotdeauna leneș!

– Nu sunt leneș. Poate că sunt mai grijuliu decât alții.

– Ce fel de tată ești tu? Orice tată are grijă de copiii lui.

– Vorbești de Guleraș Cenușiu? Ce să fac? Nu poate să zboare...

Guleraș Cenușiu era numele fiicei lor, care avea o aripă frântă din primăvară, când vulpea o atacase. Bătrâna Rață izbutise să o scape.

– Mă înspăimântă gândul că trebuie s-o părăsim aici, zicea Rața, cu lacrimi în ochi. Toți vor zbura, iar ea va rămâne aici, singurică...

Rățoiul era și el îngrijorat, căci o iubea.

Cu gândul la despărțire, Rața se purta și mai duios cu rătușca ei.

– La primăvară vă întoarceți, nu-i așa? o întrebă Guleraș Cenușiu.

– Da, ne întoarcem, sufletul meu... Și vom fi iar împreună...

Pentru a-și liniști copila, Rața îi povesti întâmplări cu alte rațe, care fuseseră nevoite să rămână peste iarnă.

– Te vei descurca într-un fel, draga mea, o liniștea Rața. La început o să-ți fie greu, dar pe urmă ai să te obișnuiești.

– Am să mă gândesc mereu la voi... Am să-mi închipui unde sunteți, ce faceți, dacă sunteți veseli, ca și cum... Ca și cum am fi împreună.

Rața se străduia să pară veselă și plângea pe ascuns de mila ei.

Trecuse un șir întreg de dimineți reci. Bruma îngălbenise frunzele mestecenilor și colorase în roșu plopii de munte.

Lebedele, gâștele și rațele începuseră să se pregătească de plecare.

– Trebuie să plecăm... A venit timpul! spuneau conducătorii.

Rața nu dormise deloc – era ultima noapte pe care o petrecea lângă Guleraș Cenușiu.

– Să stai în locul unde se scurge izvorul în baltă! o sfătuia ea. Acolo apa nu îngheață. Raței i se rupea inima privindu-și fetița.

– Gata, dați-i drumul! spuse căpetenia și în aceeași clipă tot stolul se înălță.

Guleraș Cenușiu rămase singură, petrecându-i îndelung cu privirea.

De sub un tufiș țâșni un iepure care se sperie îngrozitor.

– Vai, cum m-ai speriat! spune iepurele. Ce cauți aici? Toate rațele au zburat demult.

– Eu nu pot să zbor, fiindcă pe vremea când eram foarte mică, Vulpea mi-a frânt o aripă.

– Ferește-te de ea, mai ales după ce o îngheța balta! Odată te înhață! Așa se împrieteniră amândoi.

Peste puțină vreme căzu prima zăpadă. Gheața prindea balta peste noapte.

Guleraș Cenușiu era descurajată. Locul pe care mai putea pluti rămăsese foarte mic. Mâhnirea rătuștei se adânci, când, pe marginea bălții, se ivi chiar Vulpea care îi frânsese aripa.

– A, bună ziua, vechea mea prietenă! spuse Vulpea oprindu-se pe mal.

– Pleacă, te rog, nu doresc să vorbesc cu tine! răspunse Guleraș Cenușiu.
 După ce plecă Vulpea, veni iepurele și spuse:
 – Ferește-te, Guleraș Cenușiu, va mai veni!
 Vulpea veni la ea, într-adevăr, peste câteva zile. Se așeză pe mal și spuse:
 – Mi s-a făcut dor de tine, Rățușco... Vino până aici, iar, de nu vrei, vin eu la tine. Porni cu grijă pe gheață spre peticul de apă. Guleraș Cenușiu simți cum i se oprește inima în loc. Vulpea, însă, nu putea ajunge până la apă, pentru că acolo gheața era prea subțire.
 – Vai, Rățușcă mică! Vino pe gheață! Sau lasă... La revedere! Am treabă... Mă grăbesc...
 Din ziua aceea Vulpea începu să vină în fiecare zi. Însăpăimântată, rățușca se scufundă în apă.
 – Poți să te scufunzi cât poțfești, eu tot am să te mănânc... leși, mai bine, de bunăvoie. De pe mal, iepurele urmărea mișcările Vulpii și se necăjea din toată inima lui de iepure.
 – Ah, nerușinată mai e și Vulpea asta!...
 Într-o dimineață, iepurele ieșise să se joace cu ceilalți iepuri.
 – Păziți, fraților! Vine un vânător! se auzi un strigăt.
 Vânătorul porni pe urmele iepurilor, dar se ivi pe neașteptate Vulpea.
 – Ehe! Ce noroc! se bucură vânătorul.
 Vulpea se apropia târâș de ochiul de apă pe care plutea Guleraș Cenușiu. Vânătorul ținti. Ajunse la copcă, dar pe apă plutea doar o rățușcă speriată.
 – Ce poveste! E întâia oară în viața mea când văd o vulpe preschimbându-se în rață.
 – Vânătorule, Vulpea a fugit, îi răspunse Guleraș Cenușiu.
 – A fugit? Dar tu ce cauți aici?
 – Eu n-am putut să plec împreună cu celelalte păsări, fiindcă am o aripioară ruptă.
 – Păi aici vei îngheța sau te va mânca Vulpea! Da... da... Uite ce-o să fac cu tine: am să te duc la nepoții mei. Ce-or să se mai bucure!

Vocabular

zarvă: gălăgie, zgomot mare

frântă: ruptă

a izbuti: a reuși

copcă: gaură, spărtură făcută în gheața unui râu, a unei bălți

Rezolvă cerințele următoare.

**1. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
 Care păsări se pregăteau să plece în țările calde?**

- A. lebede, găște, berze
- B. lebede, cocori, rațe
- C. lebede, găște, rațe
- D. lebede, găște, prepelițe

Punctaj maxim - 10 p

**2. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Guleraș Cenușiu era un pui de:**

- A. gâscă.
- B. rață.
- C. barză.
- D. cocor.

Punctaj maxim - 10 p

**3. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
De ce erau îngrijorați Rața mamă și Rățoiul tată?**

- A. Guleraș Cenușiu nu putea să zboare.
- B. Guleraș Cenușiu nu știa drumul până în țările calde.
- C. Guleraș Cenușiu era prea leneș.
- D. Guleraș Cenușiu nu voia să plece.

Punctaj maxim - 10 p

**4. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Cu cine s-a împrietenit rățușca după plecarea părinților săi?**

- A. cu o vulpe
- B. cu un iepure
- C. cu o lebădă
- D. cu o gâscă

Punctaj maxim - 10 p

**5. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Cum a fost rănită Guleraș Cenușiu?**

- A. A căzut din cuib.
- B. A fost atacată de o vulpe.
- C. A fost rănită de un vânător.
- D. S-a rănit când învăța să zboare.

Punctaj maxim - 10 p

**6. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Care personaj nu face parte din text?**

- A. prepelița
- B. rața
- C. iepurele
- D. vânătorul

Punctaj maxim - 10 p

**7. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Cine o pândește în fiecare zi pe Guleraș Cenușiu?**

- A. rățoiul
- B. vulpea
- C. vânătorul
- D. lupul

Punctaj maxim - 10 p

**8. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Cine a salvat-o pe rățușcă?**

- A. o vulpe
- B. un cerb
- C. un vânător
- D. un găscan

Punctaj maxim - 10 p

**9. Scrie răspunsul tău pe rândurile de mai jos.
Ce sfat a primit Guleraș Cenușiu de la iepure, în privința Vulpii?**

Punctaj maxim - 10 p

10. Scrie răspunsul tău pe rândurile de mai jos.
Ce răspuns i-a dat Guleraș Cenușiu Vulpii?

Punctaj maxim - 10 p

11. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Precizează cuvântul care descrie starea lui Guleraș Cenușiu, când a început să înghețe balta.

- A. descurajată
- B. bucuroasă
- C. curajoasă
- D. nepăsătoare

Punctaj maxim - 10 p

12. Continuă propozițiile cu informații din text.

- A. Vânătorul porni pe urmele _____, dar se ivi pe neașteptate _____.
- B. _____ nu putea să ajungă la apă, pentru că gheața era prea _____.
- C. Bruma îngălbenise frunzele _____ și colorase în roșu _____ de munte.
- D. Ajunse la _____, dar pe apă plutea doar o _____ speriată.

Punctaj maxim - 10 p

13. Unește prin săgeți personajele cu replicile spuse de acestea.

Iepurele
Vulpea
Vânătorul
Bătrânul Rățoi
Guleraș Cenușiu
Rața

– Ce i-o fi apucat graba pe prichindeii aceștia?
– Te vei descurca într-un fel, draga mea!
– Vânătorule, vulpea a fugit!
– Mi s-a făcut dor de tine, Rățușco!
– Ah, nerușinată mai e și vulpea asta!

Punctaj maxim - 10 p

Testul 2

- Citește cu atenție textul de mai jos!

Povestea Ghiocelului

după Hans Christian Andersen

Era în mijlocul iernii. Aerul era foarte rece, vântul era tare înțepător, înăuntrul ușilor închise era cald și bine, dar în afara caselor bine încălzite se afla ghiocelul sau cel puțin micuța lui rădăcină, îngropată sub pământul acoperit de zăpadă.

Într-o zi, a început să plouă. Stropii de apă au străpuns neaua așternută peste pământ, au atins rădăcina ghiocelului și au vorbit cu ea despre strălucirea lumii de afară. Curând, o rază de soare și-a făcut și ea loc prin zăpadă până la bulbul ghiocelului, iar înlăuntrul lui a început să freamăte o reînnoită viață.

– Vino la mine! i-a zis floarea.

– Nu pot, i-a răspuns raza de soare. Nu sunt îndeajuns de puternică pentru a-ți deschide ușa! Atunci când va veni vara voi fi mult mai vânjoasă.

– Când va veni vara? a zis floarea și a repetat această întrebare, ori de câte ori o nouă rază de soare își făcea drum până la ea. Mai era, totuși, destulă vreme până la sosirea verii. Zăpada întârzia încă peste țarină și apărea o oglindă de gheață peste bălți în fiecare noapte.

– Cât timp îi mai trebuie verii ca să vină? Cât timp? își spunea floarea. Simt un așa de mare neastâmpăr și poftă de viață în mine; trebuie să cresc, să mă lungesc, să deschid ușa, trebuie să ies afară și să fac o plecăciune pentru a-i spune verii „bună dimineața”! Ah, ce vremuri fericite mă așteaptă!

Așa că floarea s-a zbătut și a crescut dinlăuntrul ei, sub stratul de pământ pe care apa îl înmuiase în afară, iar zăpada și țarina s-au încălzit și raza de soare i-a bătut iar la ușă. Floricica a ieșit sub zăpadă cu niște mici petale alb-verzui, înfășurate strâns în niște frunzulițe verzi, ce păreau că o apără. Neaua era rece, dar era străpunsă de raza de soare, așa că era ușor să treci prin ea, mai ales că raza de soare devenea tot mai puternică.

– Bine ai venit, bine ai venit! cânta și îi ura fiecare rază, iar floarea s-a înălțat deasupra zăpezii, în lumea strălucitoare de afară. Razele de soare au mângâiat-o și au sărutat-o, așa că și-a desfăcut petalele albe ca neaua și ornamentate cu dungi verzi. Și-a aplecat apoi capul, plină de bucurie și modestie.

– Frumoasă floare, i-au spus razele soarelui, ce grațioasă și delicată ești! Ești cea dintâi și ești unică! Ești iubirea noastră! Ești clopoțelul ce vestește sosirea verii, frumoasa vară, peste pământuri și orașe. Toată zăpada se va topi, vânturile reci vor fi alungate departe și noi vom fi iarăși la putere. Totul va deveni verde și, după aceea, vei avea tovarăși liliacul, florile de salcâm și trandafirii; dar tu ești prima, atât de grațioasă și delicată!

Era așa de bine! Parcă întreg văzduhul cânta, în vreme ce razele de soare se agățau de frunzele și tulpina florii. Ea stătea în mijlocul zăpezii, atât de delicată și așa de ușor de rupt și totuși atât de puternică în frumusețea ei tânără; se înfățișă cu rochia-i albă cu dungulițe verzi, anunțând vara. Mai era însă mult timp până la sosirea anotimpului cald. Norii ascundeau soarele și vânturile înghețate continuau să sufle peste pământ.

– Ai sosit prea devreme! i-au zis Vântul și Vremea. Mai avem încă putere și o vei simți pe pielea ta și te vei lăsa înfrântă de noi. Trebuia să fi rămas liniștită acasă și să nu te arăți tuturor. Nu a venit încă timpul tău!

Era un ger de crăpau pietrele. Zilele ce au urmat nu au adus nici măcar o singură rază de soare. Vremea putea să rupă floarea în două cu răceala ei. Cu toate acestea, ea avea mai multă putere decât credea. Era puternică grație bucuriei și credinței în vară, care trebuia cu siguranță să

apară și care fusese vestită de dorul ei adânc și confirmat de razele de soare. Așadar, ea a rămas plină de încredere, cufundată în zăpadă, cu straiul ei alb, aplecându-și capul sub fulgii mari și grei, în ciuda vânturilor înghețate ce o loveau.

– Te vei rupe! i-au zis ele, și te vei ofili, te vei ofili! Ce cauți tu aici? De ce te-ai lăsat ispitită să ieși afară? Raza soarelui nu a făcut decât să îți bată joc de tine. Acum capeți ceea ce primești, aiurită îndrăgostită a verii.

– O, „aiurită îndrăgostită de vară!” strigau copiii bucuroși, uite-o acolo, ce frumoasă e, ce frumoasă e! E cea dintâi și unica floare!

Aceste vorbe o făceau să se simtă atât de bine pe floare, părând să o încălzească la fel ca și razele de soare. Din pricina fericirii, ea nici măcar nu a simțit atunci când a fost ruptă. Era acum în mâna unei copile, sărutată de acea copilă și adusă într-o cameră caldă, privită cu prețuire și pusă în apă. Ce înviorător, ce întăritor! Floarea se gândea că a venit dintr-odată vara.

Fiica oamenilor din acea casă era o fată frumoasă. Prietenul ei învăța pe atunci pentru un examen. „Iat-o pe a mea aiurită îndrăgostită a verii,” a spus ea, apoi a luat delicata floare și a așezat-o într-o hârtie parfumată, pe care erau scrise niște versuri începând și terminându-se cu cuvintele „aiurita îndrăgostită de vară”.

– Prietene, fii un aiurit îndrăgostit al verii!

Fata își îmbia și își lua în răs prietenul cu frumusețea verii. Da, acest lucru era cuprins în versuri, iar hârtia a fost împăturită ca o scrisoare și floarea a fost pusă și ea în scrisoare. Înăuntru era întuneric, la fel ca în acele zile când era ascunsă în rădăcină. Floarea a pornit într-o lungă călătorie, a stat în geanta unui poștaş, a fost presată și îngrămadită, un lucru nu tocmai plăcut, dar, până la urmă, chinurile au luat sfârșit.

Călătoria se terminase; scrisoarea a fost deschisă și citită de către prietenul îndrăgit. Ce fericit a fost! A sărutat scrisoarea și a pus-o cu grijă într-o cutie în care erau multe alte frumoase versuri, neavând totuși vreo floare în ele; ea era prima, unica, așa cum îi spuneau razele soarelui, iar acesta era un lucru la care îi plăcea mereu să se gândească.

Rezolvă cerințele următoare.

**1. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Unde stătea îngropată micuța rădăcină a ghiocelului?**

- A. sub pământul acoperit de iarbă
- B. sub pământul acoperit de zăpadă
- C. sub pământul acoperit de frunze
- D. sub pământul acoperit de apă

Punctaj maxim - 10 p

**2. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Cine a vorbit cu rădăcina ghiocelului despre strălucirea lumii de afară?**

Punctaj maxim - 10 p

**3. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Cine a pătruns prin zăpadă, până la bulb?**

Punctaj maxim - 10 p

4. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.

Din ce cauză nu a reușit raza de soare să ajute floarea să iasă din bulb?

Punctaj maxim - 10 p

5. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.

Cum se numește floarea cu petale albe ca neaua și ornamentate cu dungi verzi, care s-a înălțat deasupra zăpezii?

- A. liliac
- B. trandafir
- C. ghiocel
- D. floare de salcâm

Punctaj maxim - 10 p

6. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.

În ce anotimp i se părea ghiocelului că se află când a fost pus în apă?

- A. primăvara
- B. toamna
- C. iarna
- D. vara

Punctaj maxim - 10 p

7. Unește, prin săgeți, personajele cu replicile acestora.

raza de soare
copiii
razele de soare
Vântul
floarea

– Frumoasă floare, ce grațioasă și delicată ești!
– O, aiurită îndrăgostită de vară!
– Nu sunt îndeajuns de puternică pentru a-ți deschide ușa!
– Când va veni vara?

Punctaj maxim - 10 p

8. Din text afli cum este ghiocelul. Scrie două însușiri ale acestuia.

1. _____

2. _____

Punctaj maxim - 10 p

9. Completează enunțurile cu informații din text.

A. Așa că floarea s-a zbătut și a _____ dinlăuntrul ei sub stratul de _____ pe care apa îl _____, în afară.

B. Stropii de apă au _____ neaua așternută peste _____ .

C. Norii ascundeau soarele, și _____ înghețate continuau să _____ peste _____ .

D. _____ putea să rupă floarea în două cu răceala ei.

Punctaj maxim - 10 p

**10. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
În ce a înfășurat fata ghiocelul?**

- A. într-un șervețel parfumat
- B. într-o hârtie colorată
- C. într-o hârtie îndoită
- D. într-o batistă

Punctaj maxim - 10 p

**11. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Cu ce începeau și se terminau versurile scrise de fată pe hârtie?**

Punctaj maxim - 10 p

**12. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Care cuvânt descrie cel mai bine starea băiatului, după ce acesta a citit scrisoarea?**

- A. fericire
- B. tristețe
- C. nepăsare
- D. îngrijorare

Punctaj maxim - 10 p

**13. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Caută, în text, fragmentul marcat și scrie cum îi spuneau razele soarelui ghiocelului că arată.**

Punctaj maxim - 10 p

- Citește cu atenție următorul text!

Neghiniță

(fragment)

după Barbu Ștefănescu Delavrancea

A fost odată o babă bătrână, bătrână. Abia zărea de bătrână ce era. Și mâinile îi umblau la ciorap, iar în gândul ei se ruga la Dumnezeu s-o dăruiască cu un copil, că n-avea decât pe unchiașul ei. Și unchiașul, ba la pădure, ba la arie, ba la târg, iar baba sta singură cuc, că toată ziulica i-ar fi țuiit tăcerea în fundul urechilor, dacă n-ar fi strănutat și n-ar fi tușit câteodată. Ba uneori, ca să-și mai ție de urât, tot ea vorbea și tot ea răspundea. Și râdea ea de ea, ca și cum ar fi râs ea de altcineva, înșirând ochiurile pe cârlige.

Neghiniță era frumos ca o piatră scumpă; și era mic cât o neghină; și avea niște ochișori ca două scântei albastre, și niște mâini și piciorușe ca niște firișoare de păianjen.

Bătrâna dădu să-l sărute. Neghiniță, țâști pe nas, țâști iar pe mână!

– Încet, mamă, încet, că mă strivești, zise Neghiniță.

– Să te sărut, că-mi umpluși casa cu dragoste când îmi ziseși mamă.

– Încet, să nu mă sorbi. Îl sărută.

– Cum mănânci tu, Neghiniță al maicăi?

– Eu? Eu mă satur din fum. Până acum am mâncat la mese împărătești fără să știe nimeni. Și ce-am mai râs când ceilalți tremurau înaintea împăraților, iar eu mă plimbam prin urechile lor și le aflam gândul.

– Da' bine, Neghiniță, ție-ți trebuie un an ca să umbli cât altul umblă într-o zi.

– Da? Ei, nu e așa deloc. Eu mă las pe-o adiere și plutesc ca pe apă, și mă mlădii pe apa vântului, ca pe valurile mării. Ba uneori întrec rândunelele ca o săgeată de argint.

Rezolvă cerințele următoare.

**1. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Cât de mic era Neghiniță?**

- A. cât o alună
- B. cât o neghină
- C. cât o nucă
- D. cât un măr

Punctaj maxim - 10 p

**2. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Ce i-a spus Neghiniță bătrânei, când aceasta a vrut să-l sărute?**

Punctaj maxim - 10 p

**3. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
La ce fel de mese a mâncat Neghiniță?**

- A. la mese boierești
- B. la mese împărătești
- C. la mese bogate
- D. la mese îmbelșugate

Punctaj maxim - 10 p

**4. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Ce a aflat Neghiniță când se plimba prin urechile oamenilor?**

Punctaj maxim - 10 p

**5. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Cât timp credea bătrâna că îi trebuie lui Neghiniță ca să umble cât umblă alții într-o zi?**

- A. un an
- B. o lună
- C. o zi
- D. o săptămână

Punctaj maxim - 10 p

**6. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Cum întrece Neghiniță rândunelele?**

- A. ca gândul
- B. ca o săgeată de argint
- C. ca o adiere de vânt
- D. ca vântul

Punctaj maxim - 10 p

**7. Din poveste afli cum este Neghiniță.
Scrie două însușiri ale acestuia.**

1. _____

2. _____

Punctaj maxim - 10 p

**8. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Caută, în text, fragmentul marcat și scrie ce făcea Neghiniță când participa la mese împăratești.**

Punctaj maxim - 10 p

9. Completează enunțurile cu informații din text.

- A. Neghiniță era frumos ca _____ și era mic cât o _____ .
- B. Avea niște ochișori ca două _____ și niște mâini și piciorușe ca niște _____ de păianjen.
- C. Neghiniță a râs când ceilalți _____ în fața _____ .
- D. – Ba uneori întrec _____ ca o săgeată de _____ .

Punctaj maxim - 10 p

10. Marchează cu X varianta corectă de răspuns.

- Neghiniță era mic cât un bob de grâu.
- Bătrâna a vrut să-l sărute pe Neghiniță, pentru că acesta i-a spus că o iubește.
- Neghiniță se sătura din fum.
- Neghiniță era invitat mereu la mesele împărătești.

Punctaj maxim - 10 p

**11. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
De ce a vrut bătrâna să îl sărute pe Neghiniță?**

Punctaj maxim - 10 p

**12. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Ce însușire NU i se potrivește lui Neghiniță?**

- A. mare
- B. isteț
- C. mic
- D. zglobiu

Punctaj maxim - 10 p

13. Unește, prin săgeți, fiecare personaj al poveștii cu replicile lui.

Neghiniță

împăratul

bătrâna

– Cum mănânci tu, Neghiniță?

– Ei, nu e așa deloc!

– Încet, să nu mă sorbi!

– Ție-ți trebuie un an să umbli cât altul umblă într-o zi.

– Mă satur din fum.

Punctaj maxim - 10 p

Testul 4

- Citește cu atenție textul de mai jos!

Așa, o poveste!...

după Emil Gârleanu

Odată, într-un sat, i-am uitat numele, trăia un om, nici pe al acestuia nu-l țin minte, un om sărac. Avea acolo, un bordei, o capră și-o palmă de loc. Decât în ogrăjoara asta, lângă gard, avea un măr domnesc, rotat, de putea ține umbră la o turmă și făcea niște mere de să le pui pe tavă la mesele împărătești. E o bogăție să ai așa un pom! Și bietul om împărțea din mere orișicui. Dar tot îi fura peste noapte. „Bre, își zicea în gând stăpânul, de ce-mi fură dacă eu le dau și așa?” Pasămite omul e om! Răutatea răsare în sufletul rău ca loboda în grădina neplivită. Mai ales vecinul îi purta sâmbetele pomului acestuia vestit. C-avea și el un măr, dar nu era domnesc. Era un măr pădureț. Și azi rupe-i o cracă mărului domnesc, mâine alta, până ce într-o bună zi, când stăpânul bordeiului și-al pomului se dusesse la târg, răutăciosul chemă pe alți doi-trei, sar în ograda omului și-i retează mărul de la pământ, iar în trunchiul rămas scobesc o gaură și-i dau foc, să-i ardă și rădăcinile. Unii spun că Dumnezeu nu vede; ba vede el bine. Cum tăiau dâșii mărul cel domnesc, cade din crengile lui, dincolo de gard, singurul măr ce mai rămăsese în pom. Un copil îl vede – căci lumea se strânsese ca la urs și râdea – se așază pe marginea șanțului și-ncepe să mănânce cu lăcomie din rodul minunat.

Un sâmbure căzu în țărână. Cine să bage de seamă la un sâmbure! Vorba-i, când se întoarse a doua zi omul, a trecut cu un car pe lângă casa lui, înainte. Nu și-o recunosc. Nu mai era mărul cu crengile lui rotate! A aflat bietul păgubaș, în urmă, vestea, s-a plâns la toți, da' degeaba. „Ce te pui, mă, pentru un pom!”, îi ziceau sătenii.

La anul, însă, din sâmburele cel căzut în șanț, cresc un copăcel, și norocul îl feri, și cresc copăcelul până ce se făcu copac rotat. Și într-o primăvară se acoperi de floare și vara dădu în rod. Și ce mere! Și ce umbră pentru drumeții osteniți! Se uitau oamenii din sat la el ca la un odor. Dar răutăciosul simți din nou fiorul cel rău în inimă.

Trecuseră ani, îmbătrânise și dânsul tot nu se lecuise. Că răul din om n-are moarte decât când moare omul. Și iarăși chemă într-o zi pe oameni și le spuse: „Măi, ia hai de-om tăia pomul ăsta, că încurcă drumul.” Dar oamenii s-au uitat la el chiorâș și unul îi răspunse:

– la caută-ți de treabă; că atunci când l-ai tăiat, era al unuia din noi, dar azi e al nostru, al tuturor. Și să nu te atingi de el, că te cotonogim.

Și a înghițit în sec răutăciosul, iar fostul păgubaș se uita cu drag la pom, că parcă tot al lui era.

Rezolvă cerințele următoare.

**1. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Cum era omul care avea mărul domnesc în ogradă?**

- A. sărac
- B. bogat
- C. înalt
- D. plinuț

Punctaj maxim - 10 p

**2. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Care era „averea” omului?**

- A. un bordei, o capră, un măr pădureț
- B. un palat, o capră, un măr domnesc
- C. un bordei, o oaie, un măr pădureț
- D. un bordei, o capră, un măr domnesc

Punctaj maxim - 10 p

**3. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Ce fel de măr avea vecinul omului sărman?**

Punctaj maxim - 10 p

**4. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Ce face vecinul cu mărul omului sărac, când acesta pleacă la târg?**

- A. taie mărul
- B. udă mărul
- C. curăță mărul
- D. sapă mărul

Punctaj maxim - 10 p

**4. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Unde cade singurul măr desprins din crengile pomului tăiat?**

- A. în curtea vecinului
- B. în curtea omului sărac
- C. dincolo de gard
- D. în iarbă

Punctaj maxim - 10 p

**6. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Cine ia mărul căzut și-l mănâncă?**

Punctaj maxim - 10 p

**7. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
Unde a căzut sămburele?**

- A. în apă
- B. în țărână
- C. în curte
- D. în căruță

Punctaj maxim - 10 p

**8. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Din ce cauză omul întors de la târg nu și-a recunoscut casa?**

Punctaj maxim - 10 p

**9. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect.
După cât timp s-a transformat în copăcel sămburele căzut în șanț?**

- A. după doi ani
- B. după un an
- C. după mult timp
- D. după ce omul s-a întors de la târg

Punctaj maxim - 10 p

**10. Scrie răspunsul pe rândurile următoare.
Caută, în text, fragmentul marcat și scrie cum privea pomul omul sărman.**

Punctaj maxim - 10 p

11. Scrie, în tabelul de mai jos, în coloana din dreapta, cuvintele: *darnic, lacom, invidios, nepăsători*, astfel încât ele să caracterizeze faptele personajelor prezentate în coloana din stânga.

fapte	însușiri
Omul sărac împărțea mere tuturor.	
Sătenii nu au dat importanță omului, când acesta s-a plâns de tăierea mărului.	
Copilul mânca mărul cu poftă.	
Vecinul privea cu părere de rău la mărul domnesc al omului.	

Punctaj maxim - 10 p

12. Unește, prin săgeți, personajele cu replicile acestora.

omul sărac

vecinul

un sătean

– Atunci când l-ai tăiat, era al unuia dintre noi, dar azi e al nostru, al tuturor.

– Ce te pui, mă, pentru un pom?

– Bre, de ce-mi fură dacă eu le dau și așa?

– Măi, ia hai de-om tăia pomul ăsta, că încurcă drumul.

Punctaj maxim - 10 p

13. Completează enunțurile cu informații din text.

A. Mărul ținea umbră la _____ osteniți.

B. _____ împreună cu câțiva săteni, taie _____ .

C. Primăvara, mărul a _____, iar _____ a rodit.

D. În anul următor, din _____ căzut în șanț, a crescut un _____ .

Punctaj maxim - 10 p

Testul 5

- Citește cu atenție textul de mai jos!

D-I Goe

de Ion Luca Caragiale

Ca să nu mai rămâie repetent și anul acesta, mam' mare, mamișica și tanti Mița au promis tânărului Goe să-l ducă în București de 10 mai. Puțin ne importă dacă aceste trei dame se hotărăsc a părăsi locul lor spre a veni în Capitală, numai de hatârul fiului și nepoțelului lor. Destul că foarte de dimineață, dumnealor, frumos gătite, împreună cu tânărul Goe, așteaptă cu multă nerăbdare, pe peronul din urbea X, trenul accelerat care trebuie să le ducă la București.

Adevărul e că, dacă se hotărăște cineva să asiste la o sărbătoare națională așa de importantă, trebuie s-o ia de dimineață. Trenul în care se vor sui ajunge în Gara de Nord la opt fără zece a.m. D. Goe este foarte impacienc și, cu un ton de comandă, zice încruntat:

– Mam' mare! de ce nu mai vine?... Eu vreau să vie!

– Vine, vine acuma, puișorul mamei! răspunde cucoana. Și sărută pe nepoțel; apoi îi potrivește pălăria.

Tânărul Goe poartă un frumos costum de marinar, pălărie de paie, cu inscripția pe pamblică: „le Formidable”, și sub pamblică biletul de călătorie înfipt de tanti Mița, că „așa țin bărbații biletul”.

– Vezi ce bine-i șade lui – zice mam' mare – cu costumul de *marinel*?

– Mamișo, nu ți-am spus că nu se zice *marinel*?

– Da' cum?

– *Marinal*...

– Ei! ziceți voi cum știți; eu zic cum am apucat. Așa se zicea pe vremea mea, când a ieșit întâi moda asta la copii – *marinel*.

– Vezi că sunteți proaste amândouă? Întrerupe tânărul Goe. Nu se zice *marinal*, nici *marinel*...

– Da' cum, procopsitule? întreabă tanti Mița cu un zâmbet simpatic.

– *Mariner*...

– Apoi de! n-a învățat toata lumea carte ca d-ta! zice mam' mare, și iar sărută pe nepoțel și iar îi potrivește pălăria de mariner.

Dar nu e vreme de discuții filologice: sosește trenul – și nu stă mult.

Trenul este plin... Dar, cu multă bunăvoință din partea unor tineri politicoși, cari merg până la o stație apropiată, se fac locuri pentru dame. Trenul a plecat... Mam' mare își face cruce, apoi aprinde o țigară... Goe nu vrea să intre în cupeu; vrea să șadă în coridorul vagonului cu bărbații.

– Nu!... nu e voie să scoți capul pe fereastră, mititelule! zice unul dintre tineri lui d. Goe, și-l trage puțin înapoi.

– Ce treabă ai tu, urâtule? zice mititelul smucindu-se și, după ce se strâmbă la urâtul, se spânzură iar cu amândouă mâinile de vergeaua de alamă și scoate iar capul. Dar, n-apucă să răspundă ceva urâtul, și mititelul își retrage îngrozit capul gol înăuntru și-ncepe să zbiere.

– Mamișoo! mam' maree, tantii!

– Ce e? Ce e? sar cocoanele.

– Să oprească! zbiară și mai tare Goe, bătând din picioare. Mi-a zburat pălăria! să oprească!!!

Tot într-un timp, iacătă conductorul intră să vază cine s-a suit de la stația din urmă.

– Biletele, domnilor!

Cocoanele arată biletele dumnealor, explicând d-lui conductor de ce nu poate și Goe să facă același lucru: fiindcă biletul era în pamblica pălăriei, și, dacă a zburat pălăria, firește c-a zburat cu pamblică și cu bilet cu tot. Dar avea bilet...

– Parol! chiar eu l-am cumpărat! zice tanti Mița.

Conducătorul însă nu înțelege, pretinde bilet; dacă nu, la stația apropiată, trebuie să-l dea jos pe d. Goe. Așa scrie regulamentul: dacă un pasager n-are bilet și nu declară că n-are bilet, i se ia o amendă de 7 lei și 50 de bani, și-l dă jos din tren la orice stație.

– Dar noi n-am declarat-o? strigă mamița.
– Ce e vinovat băiatul dacă i-a zburat pălăria? zice mam' mare.
– De ce-a scos capul pe fereastră? Eu i-am spus să nu scoată capul pe fereastră! zice cu pică urâtul.

- Nu-i treaba dumitale! Ce te-amesteci d-ta? zice tanti Mița urâtului...
- Uite ce e, cocoană – zice conducătorul – trebuie să plătești un bilet...
- Să mai plătim? N-am plătit-o dată?
- Și pe deasupra un leu și 25 de bani.
- Și pe deasupra?...
- Vezi, dacă nu te-astâmperi? zice mamița, și-l zguduie pe Goe de mână.
- Ce faci, soro? Ești nebună? Nu știi ce simțitor e? zice mam' mare.

Și, apucându-l de mâna cealaltă, îl smucește de la mamița lui, tocmai când trenul, clănțănind din roate, trece la un macaz. Din smucitura lui mam' mare într-un sens, combinată cu clătănătura vagonului în alt sens, rezultă că Goe își pierde un moment centrul de gravitate și se reazimă în nas de clanța ușii de la cupeu. Goe începe să urle... În sfârșit, n-au ce să facă. Trebuie să se hotărască a plăti biletul, pe care are să-l taie conducătorul din carnetul lui.

Vocabular

să vie: să vină

pamblică: panglică, fâșie îngustă de material textil

le Formidable: (aici) numele unei unități militare; Formidabilul

șade: stă

dame: doamne, femei

cupeu: compartiment de călători într-un vagon

beret: șapcă marinărească fără cozoroc

ciucalată: ciocolată

urbea: localitate